

Mladý militant Alain de Benoist

Autor: Alain de Benoist

Čtyřiačtyřicet let po textu „Qu'est-ce qu, un militant?“ (Kdo je militant?), napsaným pod pseudonymem Fabrice Laroche, se Alain de Benoist vrací ke své minulosti militanta v článku reagujícím na naše šetření o současném stavu militantství!* [ARS MAGNA, 2007]

Žádáte mě, abych popsal svou „vizi“ militanta roku 2007 a „jaké že jsou rozdíly, ale také společné body s těmi z předchozích generací“. Představu žádnou nemám a mluvit na toto téma z doslechu nelze. Zato vám mohu říct, že v mládí jsem poznal a vyznával kněžský typ militantnosti, do něhož jsem se vrhnul po hlavě (i srdcem). „Kněžskou“ [sacerdotal] nazývám tu militantnost, která si neklade žádné meze. Tehdy jsme chtěli dělat Revoluci a zdálo se nám nepředstavitelné nebýt v jejích službách sedm dní v týdnu dvacet čtyři hodin denně. Takže jsme neskonale pohrdali těmi, kteří se jen bavili, brali si dovolenou, věnovali se hlavně svým studiím, rodině nebo přítelkyním, tedy militanty na „částečný úvazek“ a těmi, kdo prostě zůstali „sympatizanty“.

Zacházelo to docela daleko. Důrazně se například doporučovalo nedělat zkoušky, aby se „nekolaborovalo s režimem“. Také bylo každému doporučeno, aby se neženil (ještě si vzpomínám, že ti, kdo se toho odvážili, obdrželi kondolenční listy). Naše přesvědčení vítězilo nad vším. Úplně nad vším. Vstupovali jsme tedy do politiky tak jako jiní přistupují k náboženství. Dávali jsme ze sebe hodně, ale to nám – přiznejme si – dělalo právě ohromnou radost.

Raymond Abellio, který v mládí byl také příkladným militantem (krajně levicovým aktivistou), ve svých pamětech říká, že militanti nemají žádnou zásluhu, protože si jenom zvolili cestu, kterou pokládali za nejvíc strhující. Což není úplně nesprávné.

Samozřejmě, mám na tu dobu tisíc vzpomínek. Ale nebudu je tu vyvolávat. Veteránský styl není můj styl.

Jako mnoho jiných věcí, i militantství působí jako Janus [dvojtvárně, dvojace – ambivalentně, pozn. red.]. V jedné z mých prvních knih, *Le Courage est leur patrie*, napsané ve spolupráci s Françoisem d'Orcivalem, jsem rozsáhle vyzdvihl kvality, ne-li ctnosti [vertus] militanta. Jsou zřejmé. (Militant bude vždycky lepší než ten, kdo nic nedělá, ničemu nevěří, nic si nemyslí.)

K čemu militantnost je? K postrčení věci, kterou hájí, jen vzácně, hlavně ale k tomu, sám se utvářet, zformovat si podobu, charakter, fyzicky i mentálně. Militantství je škola a na každém, kdo jí prošel, ať už patřil k jakékoli straně, je to hned poznat. Cílem naší knihy bylo ukázat

morální převahu militantů – militantů členské základny – nad notábly, naboby a buržuii obecně. S buržoazní společností totiž společenství militantů nebude mít společného nikdy nic.

Ale je tu také – proč to neříct? – rub téže mince. Militantství může vést i k odcizení. Odcizuje pokaždé, když brání myslet sám za sebe. Což vede k tomu, že člověk říká nebo opakuje hlouposti, kterým nevěří, jen kvůli představě, že jejich opakováním bude tím „správným militantem“ („dělníkům není nutné říkat pravdu,“ říkal si Sartre z obavy, aby je nedemoralizoval!). Militantství umožňuje se utvářet, může ale způsobit i psychickou nepružnost. Umožňuje získat pancéř, ale může vést k zapomínání, že kyrys není tělo. Napomáhá zesílit – s nebezpečím ztěžknutí. Před otevřenými otázkami upřednostňuje hotové odpovědi, což neprospívá myšlení. Svádí k tomu, pokládat za obzvlášť platné ty myšlenky, které lze uplatnit snadno. Může ospravedlňovat špatnou víru – nebo ještě hůř. Podle mě je obrovský rozdíl mezi duchem dobrovolnickým [engagé] a stranickým [partisan]. Stranický ani ve službách těch nejlepších věcí nikdy není svobodný.

Co se změnilo? Doba a prostředky, samozřejmě. Když jsem byl na univerzitě, za časů alžírské války, bylo alespoň osmdesát procent všech studentů členy nějaké politické strany či hnutí. Tím je řečeno vše. Dnes žijeme ve světě zappingu [přepínání televizních kanálů], to znamená v „tekutém“ světě jepičího spektaklu. „Politické kněžství“ už moc nepřitahuje. Nicméně pokud jde o prostředky, kopírka, fax a internet také hodně změnilo. Nemusíme už tisknout tisíce stránek na křehkých [rozmnožovacích] blanách čili trávit celé noci, jak jsme to dělali často, točením klikou cyklostylu nebo kladením letáků na blány až do svítání. Technický rozvoj změnil náš způsob existence i tady.

Militantství znamená dávat sám sebe. Máme plné právo (a často je to i nezbytné) s ním skončit – pod podmínkou, že darování sebe sama neztratíme nikdy ze zřetele. Vyvázet se lze, s podmínkou, že se zavážeme jinak – na plný úvazek a s toutéž nezištností. Priorita je vždy mimo vás samotné.

Poznámky Dp:

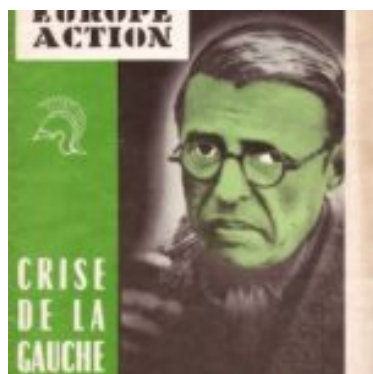
* V češtině se obvykle používají za minulého režimu formalismem zplaněná slova „aktivismus“ nebo „angažovanost“. Výrazy jako militantnost, militantismus (fr. militantisme) či dokonce militanství (srv. it. *militanza*) jsou našemu jazyku spíše cizí, což ovšem také o „čemsi“ svědčí...

Alain de Benoist působil za alžírské války v tzv. OAS-Métro: metropolitní Organizaci tajné armády (Organisation Armée Secrète). Z této jeho životní etapy jsou známy jen zlomky. Např. Pino Rauti, zakladatel italského Nového řádu (Ordine nuovo) vzpomíná, že poprvé se s Benoistem setkal v Itálii, kde se ukrýval, neboť ve Francii byl obviněn ze spoluúčasti na „un attentato dinamitardo“ (Ugo Maria Tassinari,

Tradice přesto pokračuje: členové studentské univerzitní organizace GUD (Groupe Union Défense) dnes...

Fascisteria, 2008, p. 53.) Po rozprášení OAS se stal členem redakčního týmu *Europe Action* kolem Dominiqua Vennera:

Raymond Abellio, vl. jm. Georges Soulès (1907–1986), romanopisec a esejista, patří k nejzajímavějším francouzským myslitelům druhé poloviny dvacátého století (a prostřednictvím Jeana Parvulesca silně ovlivnil Alexandra Dugina). V roce 1940 však tento radikální socialista vstoupil do Sociálně revolučního hnutí (Mouvement Social Révolutionnaire, MSR) bývalého „zakuklence“ (cagoularda) Eugèna Deloncla, jehož pokládal za „muže činu“. Knižně tehdy publikoval esej *La Fin du Nihilisme* (1943), prý „opojnou směs Sorela, Rosenberga a Nietzscheho“, vyzývající k „omlazení Francie novou elitou inspirovanou rasovou mystikou“. V letech 1944 až 1952 se ukrýval a v této době se oddal studiím esoterismu. Úsilí o syntézu poznání, sebepoznání a jednání, o uchopení „univerzální struktury“ v „nové gnózi“ vyjadřují nejen eseje (*La Structure absolue*, *La Fin de l*, *Esoterisme*, *Approches de la nouvelle gnose*), ale i dějově napínavé romány, často vyprávěné v první osobě (*Heureux les pacifiques*, *Les Yeux d'Ezéchiël sont ouverts*, *La Fosse de Babel*). Zatímco druhá část této volné trilogie líčí na pozadí španělské a druhé světové války zrání mladých militantů, rozpolcených v touze přetvářet svět mezi komunismem a fašismem, závěrečná je příběhem „absolutní struktury“ – skupiny vybraných fašistů a jiných revolucionářů, chystajících se po nietzschovsku překonat podobu lidství (srv. *L' Etoile de l' Empire Invisible* od Parvulesca!). Mimochodem, Abellio je jméno po matce přijaté v ilegalitě a původně odvozené z okcitánského označení pro Slunce. Však také třetí část jeho pamětí nese název *Sol invictus...*

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

„Vyznával jsem kněžský typ militantnosti“ | 4

